

WAT IS DIT NU? EEN MENS, EEN JONGEN? AAN HET
ANDERE EIND VAN DE MELKWEG? GESTRAND IN EEN
DIEP ZWART GAT?!

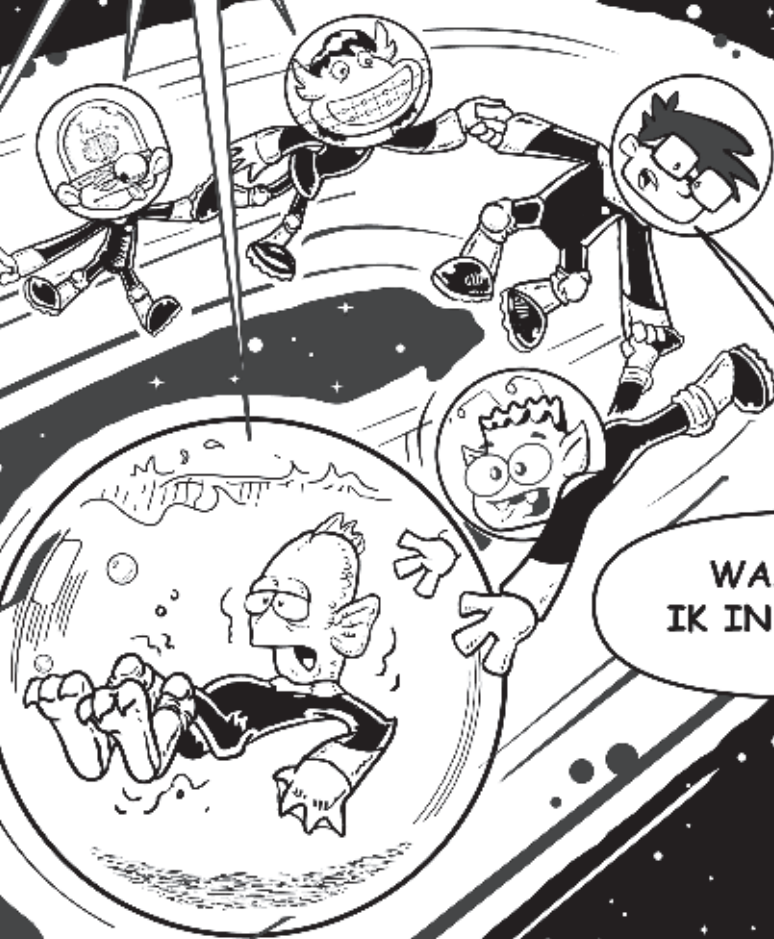
STRAKS IS HET
HEELAL VAN MIJ!

HAHAHAHAHAHA

FWOESJ! ..

SWOESJ!

WAAAAHHHHHHH!!!

WAAR BEN
IK IN BELAND?

GOEIE VRAAG!
DAT ZOEKEN
WE UIT.

EEN PAAR DAGEN EERDER...

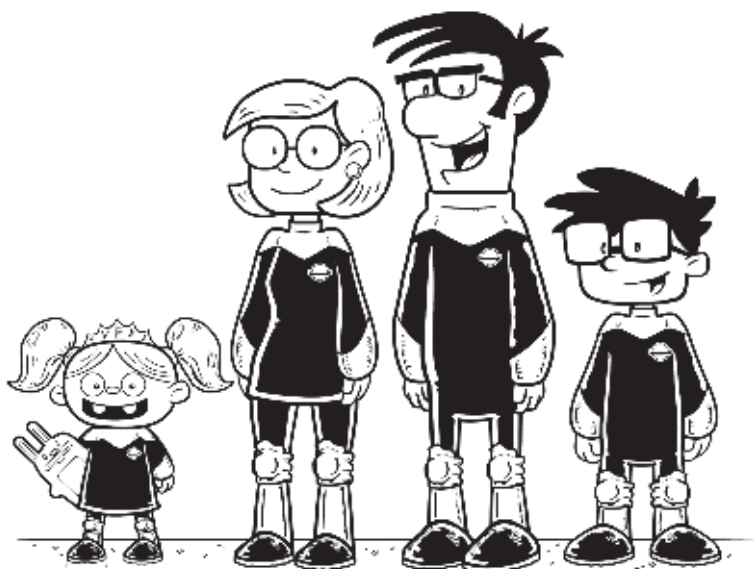
DAG 1

Serieus? Verwachten pap en mam dat ik opsta en naar school ga nadat ik gisteren een ruimtereis van 530.000.000.000.000.000 kilometer heb gemaakt? En ik ben toch al geen ochtendmens. Doen alsof ik ziek ben kan niet. Niet in zo'n steriele omgeving als het ruimtestation. Geen bacteriën = geen ziektes. Nooit. Zelfs geen loopneus. Gelukkig heb ik wel goed geslapen. De nul-zwaartekrachtkokers in onze hutten slapen véééél lekkerder dan gewone bedden. En je hangt er rechttop in, dus dat kost minder ruimte.

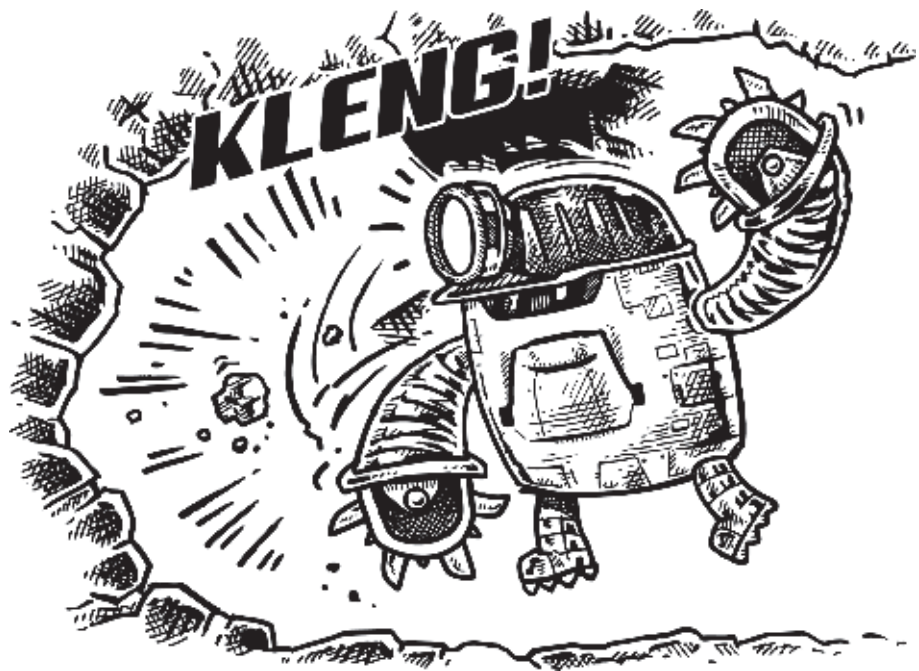

O, wacht. Ik moet even iets uitleggen. Ik ben Kelvin en ik begin vandaag op een nieuwe school. Voor mij niets nieuws. Ons gezin verhuist vaak, en dit is mijn vierde school in vijf jaar. Alleen ligt deze 56.000 lichtjaar verder dan de vorige.

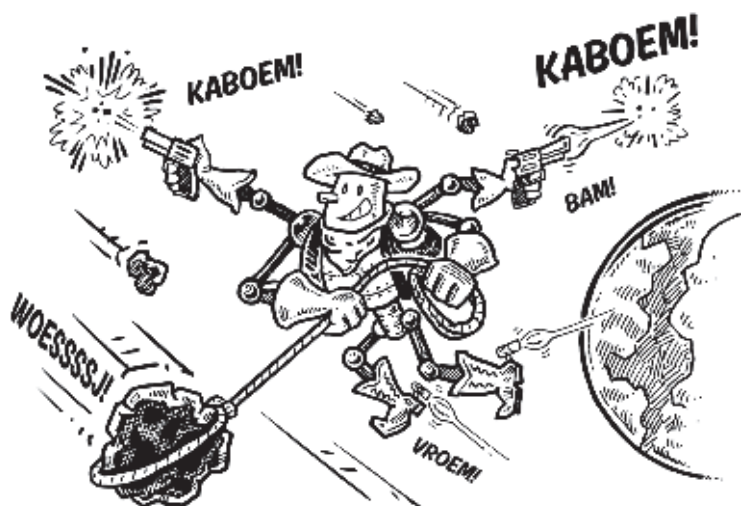

En dit is mijn familie. Pap en mam zijn professoren. Heel slimme, daarom verhuizen we zo vaak. Ze werken steeds aan nieuwe projecten, en wij moeten naar die projecten toe. Deze keer dus naar het andere eind van de Melkweg. O, en daar helemaal links staat mijn kleine zusje, Bula. Jammer genoeg moest zij ook mee. Toch nog één bacterie op dit ruimtestation dus.

Robotica, da's paps specialiteit. Misschien ken je zijn werk wel. De X9000 PulverBot bijvoorbeeld, die hij heeft ontworpen voor Macro Mijnbouw nv.

Dan heb je nog de PL370 Ram Bam Meteor-VlamBot, die hij heeft gemaakt om ruimtestenen uit de buurt van de aarde te houden.

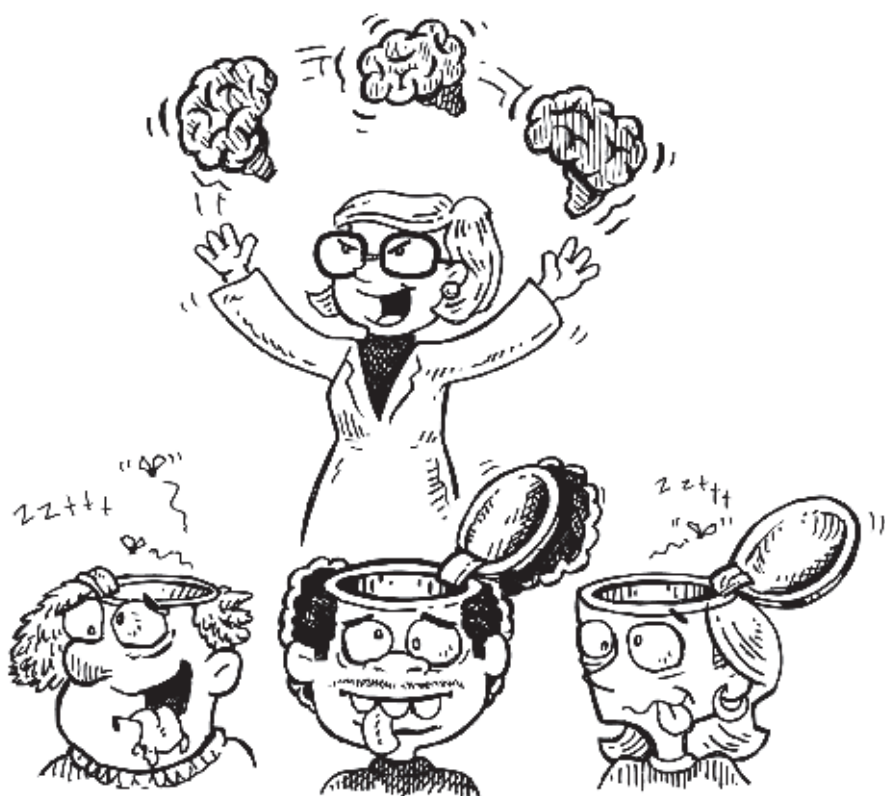

En, natuurlijk, de Niven6000, de op kernenergie lopende Pantser Reddings-BakBot...

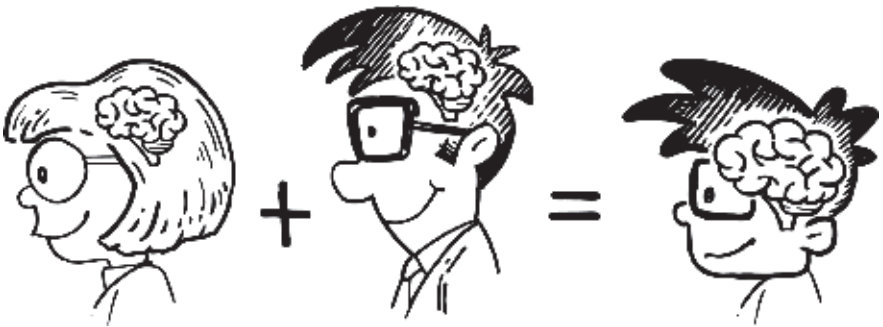
Iedereen die gered moet worden heeft ook dringend behoefte aan een warm, vers chocoladekoekje, vindt pap.

En dan mam. Zij is neurowetenschapper, wat betekent dat ze stoeit met hersens.

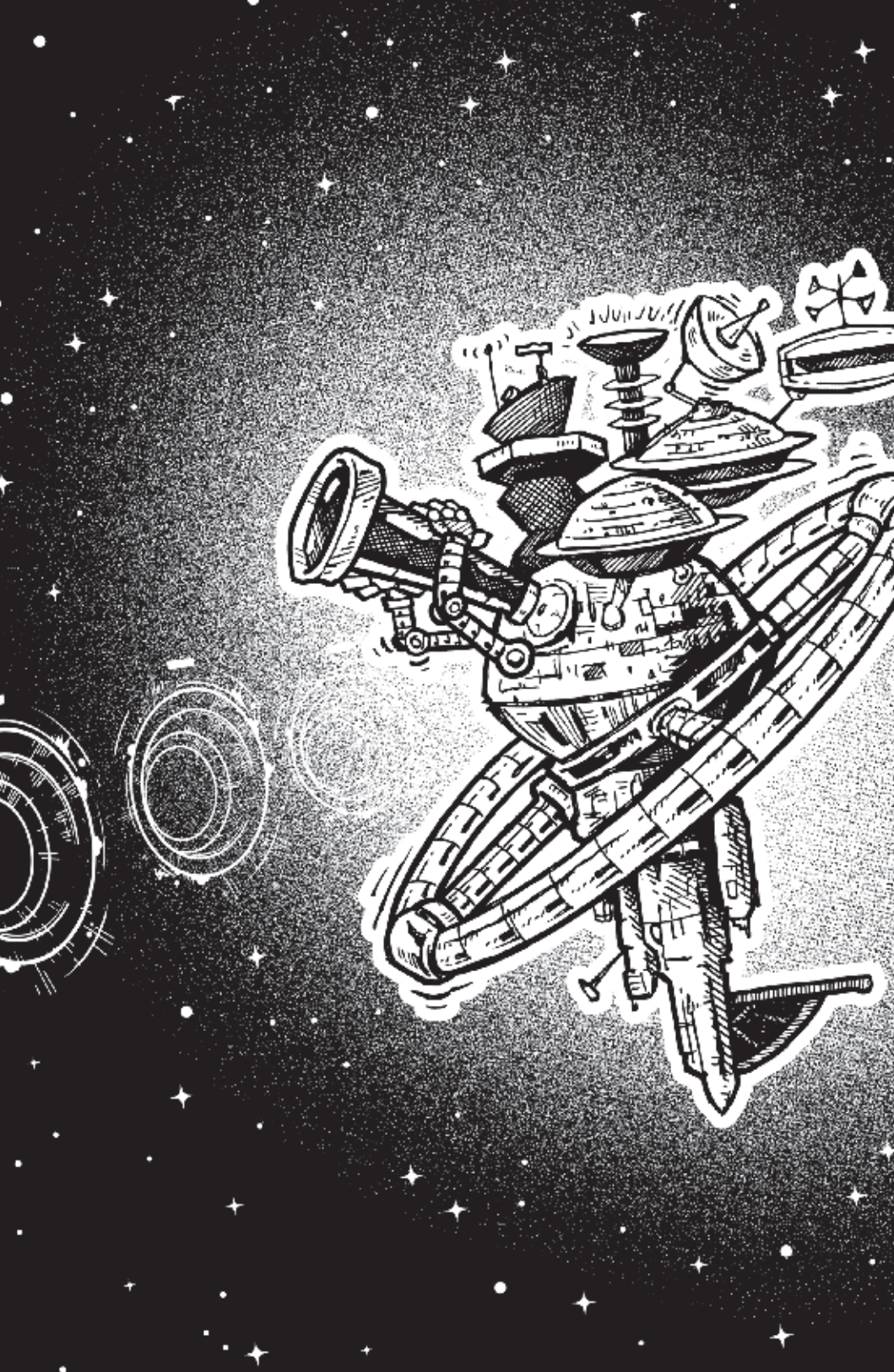

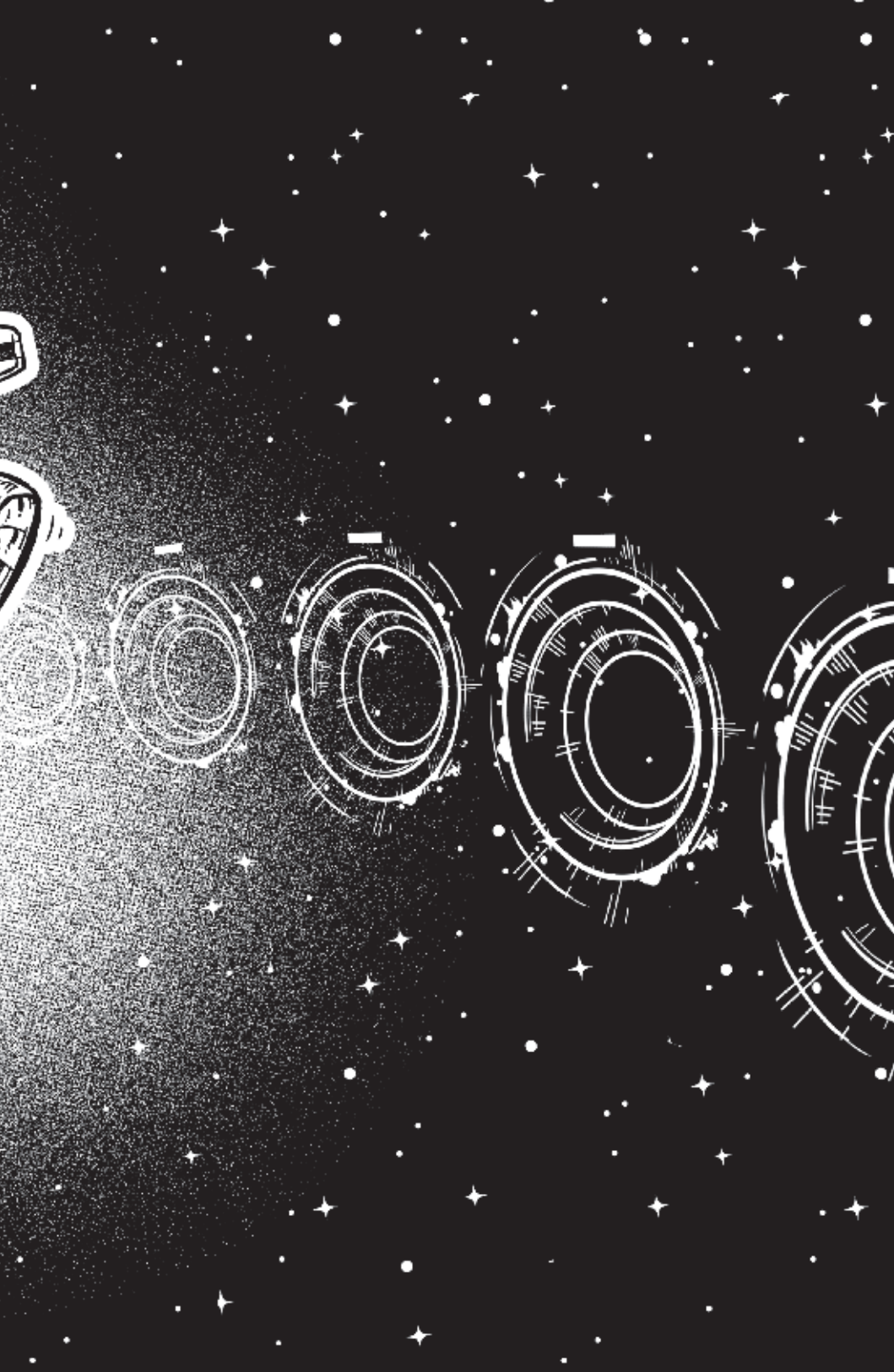
Nee, niet zo. De hersens waarmee zij werkt, blijven gewoon in de hoofden zitten. Nou ja, dat zegt ze. Het zou best cool zijn om een moeder te hebben die gruwelijke proefjes doet!

Omdat pap en mam alle twee supergenieën zijn, ben ik automatisch ook een supergenie, toch? Eh, nee! Dan ben ik een dubbel supergenie. Of, zoals ik altijd zeg, een Mega-Giga-Supergenie. En dus ook de slimste mens op aarde. Geen twijfel mogelijk. Een simpel sommetje.

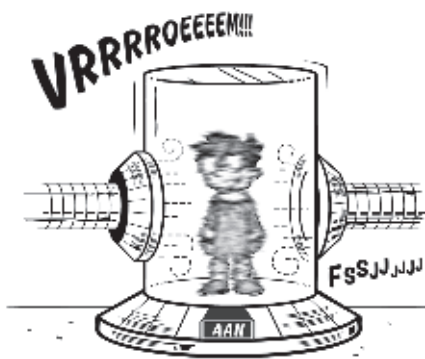
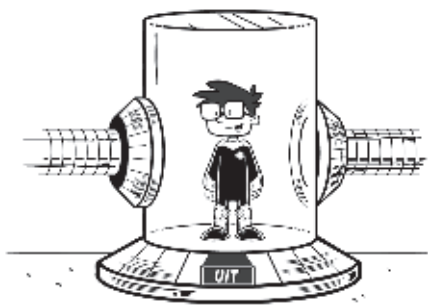
En dit is ons nieuwe 'huis'...

Het heet het Melkweg-kenniscentrum. Hier wonen de twee beste professoren van meer dan tweehonderd verschillende planeten met hun gezinnen. Samen met alle andere medewerkers en hun familie. Het is gigagroot, het is midden in de ruimte, en het is de eerste keer dat ik aan bóórd ga van een huis in plaats van er binnen stap.

We zijn hier nog geen dag, maar zoals ik al zei, de nul-zwaartekrachtskokers zijn gaaf. De ‘douches’ daarentegen weer niet zo. Op het ruimtestation moeten we zuinig zijn met water. Om schoon te worden, stappen we dus in de Vacu-Zuig 3000.

Al het vuil wordt van je lijf gezogen, dat wel. Van je kleren zelfs. Maar het is lang niet zo lekker als een warme douche. En je moet vijftien seconden je adem inhouden. En je hebt een pot gel nodig als je klaar bent. Maar verder is alles best oké.

Normaal pak ik de shuttlebus naar de school waar alle kinderen uit het kenniscentrum op zitten. Het is een soort apart miniruimtestation. Gelukkig hebben de oudere kinderen hun eigen school, dus hen zien we niet zo vaak. En, nog beter: kleine kinderen, zoals Bula, blijven aan boord van het kenniscentrum, dus daar hebben we geen last van.

Mam brengt me, omdat het mijn eerste dag is. Normaal gesproken een gevalletje kop-als-een-boei, maar nu mogen we later komen om kennis te maken met directeur Ort. Als we er voor het eind van de les zijn, is het vast nog rustig op de gang. Zolang ik maar met gebogen hoofd langs de muren sluip, zal niemand ons samen zien.

‘Schiet op, mam!’ schreeuw ik. ‘Ik wil niet te laat komen!’

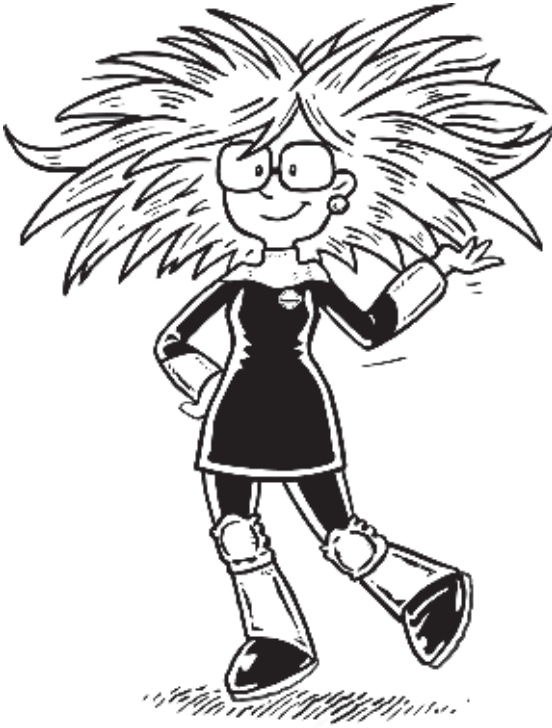
‘Bijna klaar,’ schreeuwt ze terug vanuit de badkamer. ‘En geweldig dat je zo staat te trappelen om op je nieuwe school te beginnen, Kelvin!’

‘Ik sta helemaal niet te trappelen, maar ik wil niet dat honderden kinderen straks denken dat ik die sukkel ben die door z’n mammië naar school wordt gebracht,’ zeg ik. Heel zachtjes. Bij mezelf. Dat zou het allerergst zijn.

‘Oké, Kelvin. Ik ben er klaar voor.’

Oké... dit is nog erger.

‘Eh... mam?’ zeg ik. ‘Je... eh... haar zit...’

‘Ja, weet ik! Zit het niet geweldig? En ik heb er niets aan hoeven doen! Die Vacu-Zuig 3000 is super!’

Kunnen we please, please, please op school zijn voordat de les is afgelopen?